

N:o 11.

Ank. till Riksd. kansli den 28 juni 1887, kl. 8 e. m.

Utlåtande, i fråga om ändringar i gällande reglemente och aflöningsstat för riksbanken.

Sedan bankoutskottet numera genomgått det för riksbankens styrelse och förvaltning gällande reglemente samt dervid jemväl förehaft till ompröfning nedan omförmälda, af herrar A. Gumælius och A. Bokström inom Riksdagens Andra Kammare väckta och till bankoutskottet hänvisade motioner, åsyftande ändringar i sagda reglemente, får utskottet i den af reglementets nuvarande uppställning föranledda ordningsföljd till Riksdagen afgifva utlåtande och förslag i följande till bankoreglementet hörande frågor.

Herr Gumælius har i sin ofvan berörda motion (n:o 9) gjort framställning om ändrad lydelse af §§ 5 och 6 i bankoreglementet.

Motionären anför, att gränserna för riksbankens sedelutgifning äro temligen snävt tillmätta, särskildt i förhållande till de enskilda bankernas långt vidlyftigare och jemförelsevis svagt grundade sedelutgifningsrätt, hvarförutom i riksbanken, men ej i de enskilda bankerna, en del vid anfordran betalbara insättningar och utelöpande postvexlar anses som vore de sedlar, i följd hvaraf riksbankens sedelutgifningsrätt minskas betydligt under den nominella.

Det vore således de för enskilda bankerna, men ej de för riksbanken gällande sedelutgifningsvilkor, som kunde kallas vådliga. Bankkomitén hade framlagt ett förslag till ny lydelse af §§ 5 och 6 i bankoreglementet, i syfte att från beräkningen såsom riksbankssedlar utesluta foliomedlen och postvexlarne samt att låta den af ineliggande metallisk kassa eller utländsk guld tillgång motsvarande sedelutgifningen få öfverskridas med 45 millioner kronor, dock med vilkor dels att hela den icke på guld hvilande delen af sedelstocken skulle hafva ett fullt motsvarigt underlag af goda in- och utländska statspapper och obligationer samt vexas, dels ock att för den del af de nuvarande 35 millioner öfverskjutande delen af den för öfrigt obetäckta sedelutgifningen trettio procent skulle i metallisk kassa inläggas, och borde stadgandena om allt detta flyttas ur bankoreglementet in i lagen för rikets ständers bank.

Detta bankkomiténs förslag rönt i hufvudsak bifall af Kongl. Maj:t och Riksdagen, men kunde icke träda i tillämpning, emedan dess gällande kraft berodde på två icke verkligblifna förutsättningar, nemligen att de enskilda bankerna skulle samtidigt reformeras och ändringarna i fråga om riksbanken få plats i nyssberörda lag. Vid sådant förhållande syntes det motionären, som om genomförandet af de ifrågasatta ändringarna i afseende på riksbankens sedelutgifning och metalliska kassa lämpligen kunde ske, utan afbidan på bankreformen, medelst intagande af de nya bestämmelserna i bankoreglementet, hvarifrån de utan svårighet kunde framdeles öfverflyttas till banklagen.

På anmodan af utskottet att öfver herr Gumælius' ifrågavarande motion afgifva yttrande, hafva fullmäktige i riksbanken anfört följande:

»Såsom motionären riktigt erinrat, hafva de ifrågasatta nya bestämmelserna rörande riksbankens rätt att utgifva sedlar och dess metalliska kassa blifvit satta i sammanhang med en genomgripande reform af lagstiftningen om de enskilda bankerna och ansetts ega sin rätta plats i banklagen. Med fäst afseende härå hafva också fullmäktige för sin del förordadt deras intagande derstädes. Då för närvarande ingendera af de två förutsättningar, under hvilka de ansetts böra blifva gällande, har förverkligats, ställer sig saken visserligen något annorlunda än förut, men det oakadt kunna de föreslagna nya stadgandena betraktas såsom antagliga, hvarför fullmäktige icke hafva något att erinra mot bifall till motionen.»

Bankoutskottet, som funnit de af motionären till intagande i bankoreglementet föreslagna bestämmelserna vara ordagrant lika lydande med dem, som vid bankfrågans behandling sist förflutna riksdag af båda kamrarne blifvo under viss, här ofvan förmäld förutsättning antagna att

inrymmas i lagen för rikets ständers bank den 1 mars 1830, har vid pröfning af motionen funnit sig böra instämma i hvad motionären och fullmäktige för samma bestämmelsers intagande i bankoreglementet föreslagit och anfört samt hemställer följaktligen:

1:o

att i bankoreglementet måtte, i stället för nuvarande §§ 5 och 6, införas följande två paragrafer:

Nuvarande lydelsen:

§ 6.

Mom. 1. Riksbanken eger att under de vilkor och inom de gränser, som nedan bestämmas, utgifva sedlar, hvilka, jemlikt 72 § regeringsformen, för mynt i riket må erkännas.

Mom. 2. Såsom riksbankens sedelstock anses och beräknas:

a) utelöpande sedlar;

b) på folioräkningar innestående medel, hvilka skola vid anfordran tillhandahållas; och

c) beloppet af utelöpande postvexlar.

Mom. 3. Sedelstocken, sålunda beräknad, får aldrig uppgå till mera än högst trettiofem millioner kronor utöfver sammanlagda beloppet af följande riksbankens tillgångar, nemligen:

a) metalliska kassan enligt nästföregående paragraf;

b) på utrikes ort nedsatt eller under transport derifrån varande guld och silfver i myntad eller omyntad form; och

§ 5.

Mom. 1. Riksbanken ege att utgifva sedlar till det belopp, som motsvaras af följande tillgångar:

a) metallisk kassa så beräknad, som i § 6 sägs;

b) på utrikes ort nedsatt eller under transport derifrån varande, mot sjöfara försäkradt guldmynt eller omyntadt guld; och

c) hos bankinrättningar eller handelshus på utrikes ort i löpande räkning innestående medel.

Mom. 2. Utöfver det enligt mom. 1 medgifna belopp vare riksbanken berättigad till en sedelutgifning af högst fyratiofem millioner kronor under vilkor att de på grund häraf utgifna sedlar motsvaras af följande tillgångar sammanräknade:

a) lätt säljbara utländska statspapper;

b) statens, allmänna hypoteksbankens och andra inhemska obligationer, som å utländsk börs noteras; och

Nuvarande lydelsen:

c) andra hos bankinrättningar eller handelshus å utrikes ort innesstående medel.

c) vaxlar, betalbara inom eller utom riket.

§ 5.

Såsom metallisk kassa anses och beräknas allt riksbanken tillhörigt, inom landet befintligt svenskt och utländskt guld- och silfvermynt samt omyntadt guld och silfver; dock att härvid det efter lagen om rikets mynt af den 30 maj 1873 preglade silfvermynt icke beräknas till högre värde än nittio procent af preglvärdet.

§ 6.

Såsom riksbankens metalliska kassa skall beräknas allt inom landet befintligt, banken tillhörigt svenskt och utländskt guldmynt, omyntadt guld samt i Sverige, Norge eller Danmark i öfverensstämmelse med konventionen den 27 maj 1873 pregladt silfvermynt. Metalliska kassan må ej bibehållas vid lägre belopp än femton millioner kronor. Derutöfver skall, då de på grund af § 5 mom. 2 utgifna sedlar öfverstiga trettiofem millioner kronor, riksbanken hålla i metallisk kassa minst trettio procent af det belopp, hvarmed de på sådan grund utgifna sedlar öfverskjuta sistnämnda summa.

Den del af metalliska kassan, som utgöres af guld, må ej bibehållas vid mindre belopp, än som svarar mot fyra femtedelar af den metalliska kassan i dess helhet.

Nu gällande bankoreglementes 13 § har följande lydelse:

Mom. 1. Riksbankens metalliska kassa må icke bibehållas vid lägre belopp än femton millioner kronor, deraf minst tio millioner kronor skola utgöras af guld.

Mom. 2. Visar metalliska kassan i sin helhet eller i afseende å den stadgade tillgången af guld benägenhet att nedgå till det här ofvan bestämda minsta belopp af femton millioner kronor, böra fullmäktige i tid vidtaga de åtgärder, hvilka med afseende på förhållandena för tillfället finnas lämpliga, medelst afyttrande af obligationer eller statspapper,

medelst sedelstockens förminskning genom indragning å lånerörelsen, eller medelst anlåtande af kredit å utrikes ort; egande fullmäktige att af dessa utvägar välja den eller dem, som för tillfället må finnas bäst leda till ändamålet.

Under förutsättning af Riksdagens bifall till hvad här ofvan under punkten 1:o blifvit af utskottet föreslaget, hemställer utskottet, såsom en följd deraf:

2:o

att mom. 1 i 13 § af bankoreglementet må utgå:
och

3:o

att mom. 2 i samma 13 § af bankoreglementet må såsom § 13 erhålla följande förändrade lydelse:

Visar metalliska kassan i sin helhet eller i afseende å den stadgade tillgången af guld benägenhet att nedgå till det i § 6 här ofvan bestämda minsta belopp etc. (lika med nuvarande lydelsen.)

Inom Andra Kammaren har motion (n:o 95) blifvit väckt af herr *Aug. Bokström*, med hvilken herrar G. O. Burman, Axel Koræn, Bernhard Hay och Knut Söderblom förenat sig, derom att § 76 mom. 4 af gällande bankoreglements må erhålla följande förändrade lydelse:

»Tjenstemännen vid såväl hufvudkontoret som afdelningskontoren med undantag af ombudsmännen vid kontoren i Malmö, Luleå, Östersund, Vexjö, Jönköping och Visby, ega, såvidt sådant utan hinder för göromålens jemna gång kan ske, hvar i sin ordning åtnjuta semester, de i tredje och fjärde graderna under en och en half månad samt de öfriga en månad hvarje år.

Semesterindelningen för hvarje år fastställs vid hufvudkontoret af deputerade och vid afdelningskontoren af styrelsen.»

Motionärerne anföra att förmånen af semester ansetts i allmänhet böra medgifvas de statens tjenstemän, som hafva daglig tjenstgöring. Samma förmån har också blifvit beredd tjenstemännen i riksgäldskontoret, riksbankens hufvudkontor samt kamrerare och tjenstemän vid riksbankens afdelningskontor i Göteborg och Malmö. De skäl, som härvid varit bestämmande, syntes motionärerne tala för att äfven tjenstemännen

vid öfriga afdelningskontor af riksbanken måtte under någon tid af året komma i åtnjutande af befrielse från en magtpåliggande och ansträngande tjenstgöring. För öfrigt vore en så beskaffad befrielse påkallad äfven af ett allmänare intresse, i det att semesteranordningen, genom hvilken tjänstemannen föranledes att en gång hvarje år lemna ifrån sig allt, hvad af medel, handlingar eller räkenskaper som blifvit honom i tjänsten anförtrodt, vore en särdeles verksam kontroll och medel mot möjligen inträffande försvinnningar. — Ersättningen för tjenstgöring under semester skulle, under förutsättning af bifall till motionen, icke komma att belöpa sig till mer än 1,308 kronor 32 öre, nemligen för hvardera af kontoren i Luleå, Östersund och Vexjö till 300 kronor, för det i Jönköping till kr. 216,66 och för kontoret i Visby till kr. 191,66.

Anmodade att öfver ifrågavarande motion afgifva yttrande, hafva fullmäktige i riksbanken anfört följande:

»Att förmånen af någon tids semester både för tjänstemännen och för det verk, dessa tillhöra, är afsevärd, synes vara utan tvifvel. Den är det dock mindre, i samma mån tjänstegöromålen äro mindre trägna, ansvarsfulla och ansträngande. Härutinnan är ock att söka anledningen dertill, att de mindre betydande afdelningskontorens tjänstemän icke erhållit semesterrätt. Enligt 62 § af gällande bankoreglemente åligger det icke styrelserna för ifrågavarande afdelningskontor att för låneärenden sammanträda mer än fyra, i Visby tre dagar i veckan. Emellertid hafva i följd af omständigheternas magt nu mera dagliga sammanträden befunnits önskliga, i följd hvaraf också tjänstemännens göromål blifvit trägnare. Vid sådant förhållande och då kontorens rörelse i allmänhet mer och mer utvecklats sig, finna fullmäktige det både med billighet och med bankens sanna intresse öfverensstämmande, att semesterrätt beredes jemväl åt sådana tjänstemän vid afdelningskontoren, hvilka deraf kunna anses vara i verkligt behof. Fullmäktige föreställa sig dock, att detta svårigen kan vara fallet med den lägsta gradens tjänstemän, hvilkas befattningar icke äro af den vigt och omfattning eller förenade med det ansvar, som de högre ståendes. Och så mycket mindre kunna fullmäktige tillstyrka, att semesterrätt förunnas åt första gradens tjänstemän vid afdelningskontoren, som erfarenheten vid hufvudkontoret ådagalagt, huru stor svårigheten är att med bibehållande af en medgifven, ehuru visserligen i nödfall ej ovilkorlig semesterrätt, sörja för göromålens behöriga gång utan anlåtande af många extra biträden, hvilket åter vållar antagande af flere sådana än eljest skulle behöfva anställas.

Hvad motionärerne anfört om den i semesteranordningen liggande kontrollen mot underslef eger giltighet endast under den förutsättningen,

att semesters åtnjutande blir ovilkorlig skyldighet. Sådant är dock ej förhållandet och skulle icke kunna blifva det utan väsentligt ökande af arbetskrafterna.

Med afseende å hvad nu blifvit framställt, anse sig fullmäktige böra såsom sin åsigt uttrycka, att förmånen af en månads semester, under för öfrigt stadgade vilkor, kan lämpligen utsträckas till kamrerare och bokhållare vid afdelningskontoren i Luleå, Östersund, Vexjö och Jönköping samt åt kamreraren vid afdelningskontoret i Visby; och torde såsom ersättning för hvarje semestervikariat för år räknadt kunna bestämmas ett belopp af niohundra kronor för hvart af kontoren i Luleå, Östersund, Vexjö och Jönköping samt åttahundra kronor för kontoret i Visby, under förutsättning, hvaraf för hvart af förstnämnda kontor anslaget till extra biträde vid kontorsgöromålen borde ökas med kronor två hundra och uppföras under rubrik till extra biträde vid kontorsgöromålen och semestervikariat, samt vid kontoret i Visby med 91 kronor 67 öre eller jemnadt 100 kronor, hvarjemte mom. 6:o i bestämmelserna rörande tillämpningen af lönestaten bör i öfverensstämmelse härmed rättas.»

Med instämmande i hvad fullmäktige i riksbanken sålunda anfört, föranlåtes utskottet med anledning af motionen i fråga hemställa:

4:o

att § 76 mom. 4 i bankoreglementet må erhålla följande förändrade lydelse:

Nuvarande lydelsen:

Tjenstemännen vid hufvudkontoret samt kamrerare och tjänstemän i första eller andra graden vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö ega, så vidt sådant utan hinder för göromålens jemna och oafbrutna gång kan ske, hvar i sin ordning åtnjuta semester, de i första och andra graderna under en månad och de öfriga en och en half månad hvarje år.

Semesterindelningen för hvarje år fastställes vid hufvudkontoret af

Tjenstemännen vid hufvudkontoret, kamrerare och tjänstemän i första eller andra graden vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö, kamrerare och bokhållare vid afdelningskontoren i Luleå, Östersund, Vexjö och Jönköping samt kamreraren vid afdelningskontoret i Visby ega, så vidt sådant utan hinder för göromålens jemna och oafbrutna gång kan ske, hvar i sin ordning åtnjuta semester, tjänstemännen i tredje och fjerde graderna vid

Nuvarande lydelsen:

deputerade och vid afdelningskontoren i Göteborg och Malmö af styrelsen.

hufvudkontoret under en och en half månad samt öfrige ofvan omnämnde tjänstemän en månad hvarje år.

Semesterindelningen för hvarje år fastställles vid hufvudkontoret af deputerade och vid afdelningskontoren af styrelsen.

Under förutsättning af bifall till hvad i punkten 4:o sålunda föreslagits, hemställer utskottet derjemte:

5:o

att i aflöningsstaten för riksbanken den för hvar af afdelningskontoren i Luleå, Visby, Östersund, Vexjö och Jönköping förekommande rubrik »till extra biträde vid kontorsgöromålen» måtte komma att lyda: »till extra biträde vid kontorsgöromålen och *semestervikariat*» samt de under sagda rubrik uppförda belopp höjas för hvar af kontoren i Luleå, Vexjö och Jönköping från nuvarande belopp 1,000 kronor till 1,200 kronor, för kontoret i Visby från nuvarande 200 kronor till 300 kronor samt för kontoret i Östersund från nuvarande 1,500 kronor till 1,700 kronor,

äfvensom

6:o

att punkten 6:o i de vid riksbankens aflöningsstat fogade tillämpningsstadganden måtte komma att erhålla följande förändrade lydelse:

Nuvarande lydelsen:

För bestridande af tjänstgöringen under semester ega fullmäktige samt styrelserna för kontoren i Göteborg och Malmö att anvisa till extra ordinarie tjänstemän arfvoden, beräknade efter tusen kronor för år, äfvensom för kassörs-

För bestridande af tjänstgöringen under semester ega fullmäktige samt styrelserna för *afdelningskontoren* att anvisa till extra ordinarie tjänstemän arfvoden, beräknade vid hufvudkontoret samt afdelningskontoren i Göteborg och Malmö efter

Nuvarande lydelse:

tjensterna missräkningspenningar, allt likväl inom de i aflöningsstaten dertill anslagna medel.

tusen kronor för år, vid hvart af afdelningskontoren i Luleå, Östersund, Vexjö och Jönköping efter niohundra kronor för år samt vid afdelningskontoret i Visby efter åttahundra kronor för år, äfvensom för kassörstjensterna missräkningspenningar, allt likväl inom de i aflöningsstaten dertill anslagna medel.

Af herr *Aug. Bokström*, med hvilken herrar *I. Lyttkens* och *K. Söderblom* förenat sig, har i Andra Kammaren blifvit väckt motion (n:o 96) i syfte att, sedan qvinna under senare åren vunnit tillträde till befattningar i folkskolans, elementarläroverkens, post- och telegrafverkens tjänst äfvensom i enskilda banker m. m. samt hennes tjänstgöring i dessa inrättningar visat gynsamt resultat, kvinnans verksamhetsområde på grund häraf och på åtskilliga andra i motionen angifna, här nedan omförmälda skäl måtte vidgas derhän, att rättighet lemnades qvinna till inträde jemväl i riksbankens tjänst; och har för sådant ändamål blifvit i motionen föreslaget, att vid slutet af bankoreglementet måtte införas en så lydande bestämmelse:

»I riksbankens tjänst må jemväl qvinna, som icke är gift, kunna under enahanda vilkor och bestämmelser, som i detta reglemente äro för tjänstemän och vaktbetjente stadgade, vinna anställning, som dock skall frånträdas, då hon ingår äktenskap.»

Öfver den sålunda väckta motionen hafva fullmäktige i riksbanken till bankoutskottet afgifvit yttrande af följande lydelse:

»Hvad först vidkommer det af motionärerne åberopade principiella skälet i fråga om kvinnans verksamhetsområde, torde fullmäktige icke behöfva ingå i närmare undersökning om huru långt i allmänhet taget konsekvensen af redan vidtagna bestämmelser må anses böra leda, utan inskränka sitt yttrande till hvad som rör riksbanken.

Motionärerne anföra såsom stöd för sin åsigt, att kvinnan må vinna anställning i riksbankens tjänst, det kända förhållandet, att de enskilda bankinrättningarna funnit det vara med sin fördel väl förenligt att låta verkställa en del göromål vid bankkontoren af qvinliga biträden, och

att erfarenheten härvid ådagalagt kvinnornas fulla likställighet med männen i pligttrohet, noggrannhet och arbetsduglighet.

Så vidt fullmäktige känna, har kvinnornas arbete i enskilda penningeinrättningsars tjänst hittills i det hela visat goda resultat. Detta arbete synes dock i allmänhet hafva omfattat endast en del göromål. Utan tvifvel finnas också inom riksbanken vissa göromål, som skulle kunna anförtros åt kvinnor, men vid bedömandet af den nu föreliggande frågan bör icke förbises, i hvad mån ett ovilkorligt medgifvande till anställning för kvinnor i riksbankens tjänst kan anses innefatta full befordringsrätt för dem. Tjänstebefattningarna inom riksbanken äro icke så strängt afsöndrade från hvarandra, att ej täta omflyttningar måste förekomma, och för tjänstgöringen inom de högsta graderna är det af vigt, att den tjänstgörande är någorlunda förtrogen med organisationen och göromålen i deras helhet.

Något olika ställer sig förhållandet, åtminstone vid de mindre afdelningskontoren; dock möter äfven här betänklighet i afseende på utsigterna till befordran.

Motionärerne hafva vidare anfört, att den medelaflöning af 2,630 kronor, som skulle tillkomma riksbankens 119 tjänstemän och betjente, genom användande af kvinnor borde kunna något nedsättas. Då i och för medelbeloppet lönerna inom de högre graderna hafva ej ringa betydelse, följer häraf, att reduktionen inom de lägre tjänstemannagraderna bör blifva någorlunda stor för att kunna rätt verka på medelaflöningen. Och om äfven kvinnor i längden kunna nöja sig med en mindre aflöning än den för närvarande särskildt åt första gradens tjänstemän anslagna, så är det uppenbart, att endast genom anställning af *många* sådana en nämnvärd reduktion af medelsiffran kan vinnas. Förutsatt också, att riksbanken med fördel för sig kan låta den lägsta gradens tjänster till större delen bestridas af kvinnor, så lär i alla fall icke på lång tid någon inverkan på aflöningsbeloppen komma att erfaras. Befordran sker nemligen endast i mån af afgang, och dessutom finnas för närvarande anstälde vid hufvudkontoret 44 samt vid afdelningskontoren 18 e. o. tjänstemän, hvilka i regeln torde komma att vid tjänsteställningar hafva företräde framför nya såväl manliga som kvinliga sökande, vare sig det gäller hufvudkontoret eller afdelningskontoren. Vid sådant förhållande torde den för tillfället i följd af bankreformens uppskjutande ovissa möjligheten af många nya afdelningskontors upprättande icke för det närvarande påkalla anställning af kvinnor i riksbankens tjänst.

På grund deraf att antalet e. o. tjänstemän vid hufvudkontoret är så stort, hafva sedan den 18 juni 1885 nya icke antagits utom å om-

budsmansexpeditionen, hvarjemte arfvodesbeloppen måst blifva så ringa, att qvinnor med full kompetens till anställning i bankens tjenst icke torde finna med sitt intresse förenligt att underkasta sig tjenstgöring såsom extra ordinarie i riksbanken, utan att ega hvad som i sjelfva verket synes framför annat föranleda unga män att mot ringa ersättning längre tid tjenstgöra såsom extra ordinarie i riksbanken, nemligen grundad förhoppning om att blifva till högre grader befordrade.

Uppljningsvis bör nämnas, att ansökningar af 98 studerande blifvit inlemnade, och att ständiga framställningar göras hos deputeraden för den inre förvaltningen om anställning till extra ordinarie tjenst i riksbanken.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt och med hänsyn särskildt dertill, att för närvarande intet behof synes finnas att utvidga kretsen af dem, som söka inträde i riksbanken, anse sig fullmäktige icke ega skäl att tillstyrka bifall till den nu föreliggande motionen.»

Enligt ett sagda utlåtande bifogadt utdrag af fullmäktiges protokoll för den 9 innevarande månad har fullmäktigen, herr friherre A. H. Fock, med hvilken fullmäktiges ordförande herr grefve C. Lewenhaupt instämt, varit af skiljaktig mening och i ärendet anfördt följande:

»Då erfarenheten icke allenast från flera enskilda bankinrättningar utan äfven från åtskilliga andra grenar af affärslifvet gifver vid handen, att qvinnan inom dessa ådagalagt synnerlig pligttrohet, noggrannhet och duglighet;

då qvinnan härvid visat sig vara fullt tillfredsstäld med aflöningsbelopp, öfver hvilkas ringhet från de unga tjenstemännens sida icke sålän klagan förspörjes;

då de svaga utsigter till befordran, som, enligt fullmäktiges mening, skulle för qvinnan förefinnas inom riksbanken, lämpligast torde bära öfverlemnas åt den tjenstsökande sjelf att bedöma; hvarförutom det sannolikt är ej hoppet om befordran till de *högre* lönegraderna, som hittills föranledt qvinnan att eftersträfvat tjenester af nu ifrågavarande beskaffenhet;

då den omständigheten, att antalet sökande till anställning i riksbankens tjenst redan är stort och antagligen skulle blifva ännu större genom den föreslagna åtgärden, väl ej för riksbanken sjelf är någon olägenhet; och

då slutligen blotta *medgifvandet* att i riksbankens tjenst anställa äfven qvinnor ej synes bära medföra vådor eller nämnvärda olägenheter, så anser jag, att fullmäktige saknat giltig anledning att afstyrka bifall till motionen».

Med anledning af hvad fullmäktiges flertal i sitt ofvan intagna yttrande anfört bland annat derom, att tilloppet af dem, som sökt inträde i riksbankens tjenst, men ännu icke fått sina ansökningar härom slutligen pröfvade, är så stort, att på grund deraf något steg i den rigtning motionen afser, äfven om det skulle befinnas lämpligt, för närvarande icke är af något som helst behof för riksbanken påkalladt, har bankoutskottet funnit den väckta motionen nu icke böra föranleda någon annan åtgärd, än att, i betraktande deraf att krafven på afdelningskontor i landets skilda delar allt mer framträda och att om inrättande af sådana i större antal skulle ifrågakomma, nödig omtanka fordrar att i så fall se till, det erforderliga arbetskrafter för kontorens skötsel må finnas, utskottet ansett sig böra anmoda fullmäktige i riksbanken att till nästa riksdags bankoutskott inkomma med yttrande, huruvida ett berättigande för riksbankens styrelse att under samma vilkor, som nu äro för vinnande af anställning i riksbankens tjenst bestämda, såsom e. o. tjenstebiträde i riksbankens afdelningskontor kunna antaga qvinna skulle befinnas lämpligt och att i så fall afgifva förslag till de ändringar af bestämmelserna i bankoreglementet, som för detta ändamål kunde finnas påkallade. I afbidan härpå hemställer utskottet därför,

7:o

att motionen i fråga för närvarande icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 juni 1887.

På bankoutskottets vägnar:

G. S. ÅKERHIELM.
